

בככות נשים צבקות

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: *18:47
צאת הישבת: 19:54
רבינו תם: 20:30
שבת שלום ועבורך!!!

*30 דק/קודם השקיעה

פנינה לנשמה

הסיפור שריגש את העולם !!!

שאנו משמחים אדם לפני שהולך למות... אבל האמת שבליבנו פנימה פחדנו מה עומד לקרות במשך הלילה הגורלי בשבת בזמן שהוא עומד ללכת... הוא נכנס לחדרו.. אמרנו אתו " שמע ישראל " כוונה גדולה ... נפרדנו ממנו וחיכינו שהוא ירדם וסגרנו את הדלת. חיכינו לבוקר בציפייה דרוכה ובלילה אמרתי "מזמור לתודה. "כשבליבי אני יודעת שקו הצניעות זה משהו גדול והקב"ה עושה דברים מעל הטבע!! הבטחתי שאם הוא יתעורר לחיים אצרח "אין עוד מלבדו". היינו מוכנים גם לגרוע מכל ... בעלי התכונן מראש ולמד הלכות אבלות ומה עושים בשבת והכין את הטלפון לכל מקרה שיהיה... בבוקר כולנו היינו במתח גדול לפני פתיחת הדלת וכשנכנסנו רועדים לחדרו בשעה 8:00 בבוקר ראינו שהוא שוכב בתוך המיטה מקופל לאחור עם פה פתוח כולו חיוור - ולבן ממש כמו סיד. לא ידענו אם הוא חי? ולפתע פתאום ראינו תזווה... והבנו שהנס אכן קרה! ואני צרחתי "אין עוד מלבדו!". אבל במשך השבת הוא לא היה כל כך איתנו והיה מאוד מוטושטש. כמו שהבטחנו נסענו אתו לכותל במוצאי שבת להודיה. כשחזרנו הביתה שאלנו אותו: "מה לדעתך עשה רעש גדול בשמים שחזרת אלינו"? ?? ואז כתב לנו את התשובות המדויקות במחשב כי זו הדרך היחידה שהילד יכול להתבטא בצורה מדויקת ומושלמת: וסיפר: איך נשמתו יצאה מגופו בדיוק בשעה שנקבעה לו מהשמים ואיך הוא עלה לשמים לעולם שכולו טוב וראה את האור הגדול והעצום עד כדי כך שלא רצה לחזור חזרה התיקון שלו נגמר. וכדאי שתדעו אחרי 120 שלכם תגיעו לעולם שכולו אור גדול ולא תרצו לחזור לכאן. (למי שזכאי) והוא מספר: "שלמרות שרציתי להישאר שם אלוקים חשב אחרת. נאמר לי שבגלל שמשפחתי עשתה רעש גדול ועצום למטה בהקשבה לשעורי הצניעות והקבלות שנעשו בקו הישועות זה עזעזה את העולמות העליונים בשמים!" "ראיתי כמו סרט מול העיניים איך כולם עומדים מרותקים ומקשיבים לשעורי חיזוק בצניעות. אני מבקש מכולם שתמשיכו לשמוע את זה גם כשאינן לכן צרה. כי בזכות ההקשבה שלכן נתת לי את החיים לרדת בחזרה! אתן לא יודעות כמה זה דבר גדול אצל ה' לשמוע את קו הישועות! מדהים! ממש מציל חיים של אנשים! תמשיכו לשמוע ולהקשיב אפילו שהלימוד הוא לא למען אנשים שאתם מכירים". מסכמת האמא: תודה לכל אלה שקיבלו על עצמן קבלות וגם התפילות הרבות לאלו שהתפללו עבורנו ועשו השתדלות גדולה שהביאה את הישועה הגדולה...

מספרת האמא: יש לי ילד עם אוטיזם. הוא כותב לנו במחשב מה שהוא רוצה? מה שהוא מרגיש? בתחילת השבוע אמרו לנו בביה"ס שהוא לא נראה טוב. לא אוכל ולא שותה ורק מכוונס בתוך עצמו. שאלנו את הילד שלנו מה קרה? הוא אמר לנו בדמעות (הוא בכלל לא רגיל לבכות): " אני רוצה לספר לכם שבעוד כמה ימים אני נפרד מכם!! סיימתי את התיקון שלי בעולם הזה!! ואמר לנו את התאריך ואת השעה של פטירתו ושזה יקרה בשבת הקרובה!!! וזה יהיה במיתת נשיקה!! ומאז הוא התחיל להיפרד מאיתנו: הכין לנו תכנית מדויקת לכל השבוע עד הפרידה ולמי להודיע?? ומה להודיע?? להגיע לכותל המערבי, לקרוא תהילים, להניח תפילין ועוד הרבה פרטים חשובים. כמו כן ביקש שליחה מכל אחד, כתב לנו מכתבי פרידה לכל אחד ואחד מבני הבית ומה הוא חושב על כל אחד ומה הוא צריך לתקן.... וכמה חשוב להקפיד בין אדם לחברו ולהיות מאוחדים! בנוסף אמר שהוא מאוד מאוד מופחד מה' על כך שאולי פגע באחרים ובבני המשפחה - הוא ביקש שליחה מכולם ואנחנו גם ביקשנו ממנו שליחה בבכיות... הוא ביקש שנודיע בבית הספר שכיון שעוברים עליו ימים קשים ולכן הוא לא מסוגל לאכול ושיניחו לו ושלא נספר לאף אחד את הסיבה ואת מה שעומד לקרות. כמו כן אמרנו לו שאנחנו רוצים לעשות הכל לביטול הגזירה מעליו והלכתי לקברי צדיקים ושאלנו אותו: אולי נעשה עבורך עוד פעולות לביטול הגזירה? אולי נפנה לרבנים גדולים ונעשה פדיון נפש? כיון שה' יכול להפוך את הכל עבורך הוא ענה שזה לא יעזור במקרה שלו!! כי הוא לא חולה שצריך ישועה!! פשוט התיקון נגמר ושום דבר לא יעזור!!! אל תתאמצו בשבילי כי אני לא רוצה שתהיה לכם אכזבה קשה!!

אמרנו לו שגייסנו את כל המשפחה, להתחבר לקו הצניעות לישועה - שישמעו כולם את קו הצניעות וכל אחת תקבל על עצמה קבלה. " אתה יודע? " אמרתי לו, שכל המשפחה שומעים כבר את קו הצניעות "וענה: כל הכבוד להם!!! אבל במקרה שלי אין תקווה!!! אבל אם את כל כך רוצה אז תנסי להמשיך לצרף נשים לקו הצניעות!!! ידענו שהשבת הזו זה זמן הפרידה שלו מן העולם!! אמרתי לו תראה אני מאמינה שיהיה נס גדול!! ובסוף נלך במוצאי שבת לכותל.. כל השבת השתדלנו להיות בשמחה. שרנו אתו, רקדנו אתו, ממש כמו באירוע. הוא הודה לנו מאוד על כך

**אל תתאמצו בשבילי
כי אני לא רוצה שתהיה
לכם אכזבה קשה!!**

קוה אל ה'

ל"ג בעומר הוא יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי. נהגו עם ישראל לעלות לקברו ביום זה – מה שלא מצינו כמעט אצל אף אחד אחר מגדולי הדורות. זאת ועוד, על אבות האומה וגדולי התנאים לא מצאנו שחיברו לכבודם פיוטים. ואילו לכבוד רבי שמעון חוברו מספר פיוטים, וביניהם הפיוט "ואמרתם כה לחי" וכן הפיוט הידוע שהתפשט בכל העולם: "בר יוחאי נמשחת אשריך". בפיוט זה מתוארת דרגתו המיוחדת, עד כדי כך שנאמר עליו: "נעשה אדם נאמר בעבורך".

כשברא הקב"ה את הבריאה כולה ואת אדם הראשון, היה זה בשביל התורה ובשביל ישראל שנקראו "ראשית", אולם כבר אז הוא חשב על רבי שמעון בר יוחאי, וכשאמר "נעשה אדם", היה זה "בעבורך" – עבור רשב"י.

ניתן לספר עובדות רבות ומעשי ניסים שארעו בזכות רבי שמעון. אנשים נרפאו ממחלות קשות, זכו לבנות בתים לאחר שנות סבל, ואפילו ידוע על מקרי תחית המתים שארעו אצל רבי שמעון.

סיפר רבי מאיר צימרוט שליט"א: יש לי חברותא, תלמיד חכם, שזכה בארבע בנות ולאחריהן נולד לו בן. הגעתי לברכו בליל שבת בסעודת ה"שלום זכר" ושאלתיו במה זכה לבן... הוא סיפר שבל"ג בעומר האחרון, כששב לביתו מהישיבה בה למד בשעת ליל מאוחרת, ראה מדורה שסביבה רוקדים בדבקות חסידי ברסלב. אחד החסידים הכניסו למעגל, ולאחר מספר דקות, כשרצה לשוב לביתו, תפסו בו ולא נתנו לו ללכת. הם פנו אליו בתמיהה: "וכי אינך זקוק לישועה כלשהי?" סיפר להם שחפץ הוא בכך, ואז רקדו בדביקות, ואמר לעצמו שאם יזכה בשנה זו לבן, יקרא לו שמעון. וכך היה...

פינת ההלכה

ביסווי הראש

פאה נכרית - אף שבעבר היו פוסקים שהתירו לכסות את השיער ע"י פאה נוכרית מ"מ רבו הפוסקים האוסרים ובפרט בפאות המיוצרות בזמנינו בצורה כזו שלא ניכר אם זה פאה או שיער ממש, ועוד שבהרבה פאות יש חשש גדול של תקרובת ע"ז מכיון שמקורם ממקומות ע"ז שאנשים מתגלחים ונותנים שערם לתקרובת ע"ז, ולכן אף המתירים מודים שאסור לחבוש פאה נוכרית ואין יוצאים בזה ידי חובת כיסוי הראש וכמו שאמר בעל ה"שבט הלוי" זצ"ל שאין שום הבדל בין הפאות של ה"מודה" לבין גילוי הראש, ולכן חובה גמורה על כל אישה שרוצה לקיים רצון בוראה באמת לכסות ראשה כדרך אמותינו הצדקניות ע"י מטפחת צנועה, ולחזק ידי אלו שקבלו על עצמן להחזיר עטרה ליושנה ולחזור ללבוש אמותינו הקדושות, ועליהם תבוא ברכת טוב.

מטפחת - יש להקפיד שלא יהיו המטפחת או הכובע רועשים בצבעם או מקושטים בצורה בולטת המושכת את העין בכדי שלא יצא חלילה שכרה בהפסדה.

ניצור לשונך

ניצוד לזכות לברכת שמים

בפרשתנו מופיע האיסור של לשון הרע, "לא תלך רכיל בעמך", הכולל איסור העברת רכילות ודיבור בגנות הזולת כאחד. איסור שעליו דרשו חז"ל את הכתוב: "כל עמל האדם, לפיהו" – כל המצוות והמעשים הטובים שעושה האדם בימי חייו, עולים חלילה בעשן בעוונות הפה, בדיבורים האסורים! ועונשו כה חמור, שאמרו חז"ל: כל המספר לשון הרע, אומר הקב"ה לשר של גיהנם: אני עליו מלמעלה, ואתה עליו מלמטה, נדוננו!

המונים נהרו לראדין, עירו של ה"חפץ חיים", כדי להתברך מפיו ולהיוושע. היו דבריו נשמעים בשמים, וברכתו עושה פירות. והיה הצדיק אומר: מדוע מכתתים אתם רגליכם עד כאן, מוציאים הוצאות וזמן רב? ומי יודע האם ישמעו לקולי בשמים, ואם אמנם תתברכו מפי עליון – כאשר ביכולתכם להתברך מהבורא יתברך בעצמו, בלא טורח, כסף וזמן, באם תשמרו את לשונכם מלשון הרע. שהרי כנגד כל "ארור" אמרו הלוויים בשם ה' "ברוך" – ברוך אשר לא יכה רעהו בלשונו! ואם לא תשמרו לשונכם מרע, ותיכנסו חלילה בכלל "ארור", הן לא יועילו לכם כל ברכות הצדיקים! ולמעשה, אמר, אין זה כה קשה. כי מותר לספר הכל – רק בלי שמות ופרטים מזהים, כך שהסיפור לא יפגע באדם ולא יכפישו!

הבה נקבל על עצמנו להישמר מדיבור שיש בו פגיעה בזולת, לא לדוש בפגמי חברינו ולא לנקום בהם, ק"ו שלא לביישם ולהלבין את פניהם, ונזכה לברכת שמים שתלווה אותנו בכל מעשינו!

העלון מוקדש לעילוי נשמות
 ר' פינחס בן מזל ז"ל
 נלב"ע א' כסלו תשפ"א
 ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות, הקדשות והנצחות
 052-7681782/
 052-7697432

סיפור לשבת

ברגליו בכאב. 'אני חייב למצוא אותו, לבקש את מחילתו. חייב!'

עוד באותו לילה החל לנסות לאתר את נח, אך התברר כי המלאכה אינה קלה. חודשים של חריש מודיעיני עמוק הניבו מספר טלפון של מי שאמור להיות אחד מאחיו של נח, אך למרבה הצער המספר היה מנותק. כל קצה חוט לא הניב את התוצאה, נח כמו נעלם לחלוטין, כל המאמצים עלו בתוהו...

אתא ובא יום ל'ג בעומר. ר' יחיאל ורעייתו תכננו לעלות לציין הקדוש במירון, לומר בו את כל ספר התהלים, לחלק מזון ומשקה, לנקוש בעקשנות בשערי רחמים. אולי יחוס ה' ואולי ירחם שבזכותיה דבר יוחאי ימצא נח האובד. הדרך העולה מירונה מתפתלת, שפתותיו של ר' יחיאל רוחשות תפילה, עיניו כבר דומעות, מלבו פורצת זעקה אילמת: 'כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק! יש שעת דחק גדולה מזו? יש דוחק קשה מהמתנה כה מייסרת, שבועות, חודשים, שנים?'

הוא יורד מהאוטובוס, עולה במעלה ההר. ואז - -

הוא מזהה את הנכות של האיש שלפניו, לא את מראה פניו שהתבגרו. עוד מבט מאומץ, ו... כן. זה נח. אין ספק בכלל! הנה הוא ניצב לנגד עיניו, לבוש בבגדי שבת, עושה חלאקיה לבנו השלישי, מוקף בזאטוטים מאושרים. הוא מתבונן שוב, בוחן את אותה תנועה מוכרת לה לעג בילדותו. אכן - אלו אותם צעדים, זה נח! סערת נפשו גברה, עיניו החלו לדמוע. 'סליחה', הוא פנה אליו מיד, והרעיף עליו שאלות למכביר, בבלבול ובמבוכה גוברים: 'שמך נח? למדת בת"ת פלוני בירושלים? אתה זוכר ילד בשם יחיאל?'

האיש הנהן בראשו פעמיים, ובפעם השלישית הנהן והעווה את פניו: 'זוכר אותי? אני יחיאל, אני מחפש אותך כבר למעלה מחצי שנה!'

'נו?' - שאל נח באי הבנה, 'מה אתה רוצה? אינך רואה שאין לי זמן כרגע?' - התגובה הטיבה לבטא את מה שחש נח. הזכרת שמו של יחיאל - די היה בה כדי לעורר מחדש את אותם רגשות מודחקים, טראומות ילדות שכבר התכסו בענני אבק. 'לא, אני חייב לשוחח איתך, כמה דקות!' - התחנן יחיאל על חייו...

שעת אמצע הבוקר, רכבות עולים ויורדים לציין הרשב"י. בימין השביל ניצבים שני אנשים בגיל שלושים, 'אוייבי ילדות' מושבעים, במפגש מסעיר. 'מלך הכיתה' של אז עומד מול 'נח המסכן', מתחנן שיקדיש לו שתי דקות... כששמע נח שיחיאל מבקש את סליחתו, החווה את פניו ימינה ושמאלה: 'אני לא מסוגל. לא יכול. אני רוצה לסלוח לך, אבל לא יכול.'

הסיפור המסעיר הבא, משתרע על פני יותר משני עשורים. הוא מתחיל בירושלים בימי שגרה, ומסתיים במירון - ביום ל'ג בעומר. זה סיפור שכדאי להפנימו אל הלב...

יחיאל נחשב לבחור טוב, שמו הלך לפניו כמוכשר וחרוץ, ועד מהרה הקדים את חבריו למחזור השנתי כשנישא בשעה טובה, והקים את ביתו עם רעייתו תחי. הבית שהקים נהנה מתורה וגדולה כאחד, האשה זכתה בפרנסה טובה שהעניקה לבעלה יכולת לשקוד על לימודיו, והעתיד נראה מזהיר. חוץ מפרט אחד: בני הזוג המתינו להיושע בזרע של קיימא, אך מפתח של בנים כמו דילג על פתח ביתם, וכל מאמצייהם, תפילותיהם, הסגולות שערכו והשיטות שניסו - דבר לא הושיע...

באחת הפעמים, כשר' יחיאל נכנס לרבו והזכיר את צרתו, נשא אליו רבו עיניים טובות ורחומות, והציע: 'ראה נא, כבר עשיתם הכל, ניסיתם הכל, והישועה מבוששת לבוא. אולי תנסה להיזכר האם פגעת פעם במישהו, האם גרמת צער לזולתך, האם ביזית או השפלת מישהו. אלו הדברים היכולים לעצור את צינורות השפע, לסתום לחלוטין את זרימת הישועות. תנסה להיזכר...'

ר' יחיאל יצא מרבו בפיק ברכיים, ושכב הביתה אפוף מחשבות. הוא התיישב יחד עם רעייתו בפנית האוכל, והחל מעביר את חייו כבסרט נע. היכן היה ומה ראה, כיצד התנהג ומתי עבר בין המוסדות השונים. לפתע, בהבזק של רגע, ראה בעיני רוחו ילד צעיר נכה קלות - -

הוא קימט את מצחו, ניסה להיזכר בשמו, ואז זה היכה בו כברק: נח - -

הם למדו בצוותא בתלמוד תורה נחשב בירושלים. יחיאל היה אז רק בן שבע, כשקיבל את המינוי 'מלך הכיתה'. אמרנו 'קבל' אך זה לא מדויק - יחיאל היה פשוט ילד חזק באופיו, גבוה וחסון, בעל כריזמה אישית ופה מתגלגל. עד מהרה הפך יחיאל ל'מוכתר' הבלתי רשמי של הכיתה. לעומתו, היה בכיתה ילד נוסף בשם נח. נח היה ילד שקט ואצילי, שמהלך בצידי הדרכים ואינו דורש יחס מיוחד. נח סבל מנכות קלה, ויחיאל - מ'מרום מעמדו' הכיתתי - נהג ללעוג לו, ואף הדביק לו כינויי גנאי...

נח כבר התרגל, ממילא היה שקט ומופנם, ועדיין - כל פגיעה צרבה את לבו כמכות אש, כל אמירה פצעה את נפשו כמדקרת חרב. כששנות הלימוד בת"ת הסתיימו והשניים נפרדו לשיבות שונות, נח שחרר אנתת רוחה משמעותית...

עתה, יחיאל ישב בביתו, ונזכר בנח. 'אם יש מישהו שפגעתי בו כמו שלא צריך - זה נח. זה הוא!' - שב וקבע, רוקע

סיפור מסעיר זה, סיפר הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, ואין כמוהו כדי ללמדנו על משמעותה של פגיעה על עוצמתה, על מה שהיא מחוללת. אם חלילה אדם נכשל בפגיעה בזולתו, לעולם לא יידע מה תהא משמעותה כלפיו. הפגיעה בזולת חוסמת את ההשפעה ממרומים, עוצרת את הישועות, אינה מאפשרת להשפיע טובה וברכה על האדם... הבה נראה לנגד עינינו בכל עת את דמותו של התינוק הקט, בנו של יחיאל, שלא הגיע לעולם עד שהפגיעה נמחקה, עד שרושמה נמחל ואיננו. לעולם לא נדע כמה התמודדויות, בעיות וקשיים היו נמנעים מאיתנו, אם היינו נזהרים יותר בכבוד הזולת. ואם חלילה נכשלנו - הבה נוודא כי ביקשנו סליחה מיד, לכל תיוותר הפגיעה בעולם, לכל תחולל נזקים חלילה.

נזכור כי במילה, במבט, בתנועה או בהתנהגות, אנו יכולים לנהוג כבוד, להעריך, לפרגן ולהעניק כח, וחלילה - לפגוע, להרוס, להביא על עצמנו נזק אדיר. הבה נתחזק בימים אלו בזהירות בכבוד הזולת, במניעת כל פגיעה בו. זו הדרך לשמור את צינורות השפע פתוחים ויעילים, זו הדרך להתכונן לקבלת התורה!

(אור לישרים)

הפצע עודו פעור, כעשרים שנה חלפו ועדיין אני כאוב. לא יכול לסלוח!

יחיאל לא אבה לוותר, הבין שכאן תלוי הסיכוי שלו. הוא הוסיף להתחנן, תיאר את הכאב העובר עליו, חילה את פני נח בשפל קול. לבסוף, נענה נח ואמר: 'ראה נא, אני באמת רוצה לסלוח לך, אך אני חש שאינני יכול. הבה ניכנס שנינו לצינונו של רשב"י, אני אתפלל עליך שתזכה להיוושע בילדים, ואתה תתפלל עליי שאצליח לסלוח לך. ניפגש ביציאה מהציון בעוד כמחצית השעה'!

השניים נפרדו זה מזה, ונכנסו אל הציון. שתי תפילות נישאו שם מעומק הלב, מלוות בנחלי דמעות. כעבור כמחצית השעה נפגשו השניים מחוץ לציון, עיניהם מאירות, פניהם התרחבו בחיוך רחב, והם לחצו ידיים בחום: 'מחול לך, מחול לך, מחול לך!' - הכריז נח בשמחה, עתה חש כי הפגיעה עברה, הפצע נרפא. 'מי יתן שלשנה הבאה תזכה לחבוק בן, ואל תשכח להזמין אותי לברית!' - טפח על שכם יחיאל בעידוד ונפרד ממנו לשלום...

ואכן, לשנה הבאה, כמה ימים לפני פסח, צלצל לפתע הטלפון בביתו של נח. 'מדבר יחיאל, מגיע לי מזל טוב, נולד לי בן!' - זעק יחיאל בשמחה, ונח שמח באמת בשמחתו ובירכו שיזכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים...

שביבי אור

איש אמו ואביו תיראו

האבא מסר לו שהוא יכול לחזור הביתה. כשהגיע מחוץ לחצר בית אביו, הבן ירד על הברכים, וכך כשהוא מהלך על ברכיו, התקדם אט אט אל עבר אביו שעמד בפתח הבית, והאבא אמר לו: "המרגלית חזרה להאיר".

אנחנו עכשיו נמצאים בימים של ספירת העומר, וידוע שאלו ימים קדושים שעובדים בהם על מידות, ובעיקר על 'בין אדם לחבירו'. כל אחד צריך לעשות חשבון הנפש, לתקן.

אומר הרש"ש הקדוש: "מי שהפסיד את העבודה של הימים הללו, הפסיד את כל השנה כולה!"

אבל עוד לפני ה-'בין אדם לחבירו', יש מצוות דאורייתא. איך אנחנו עם ההורים? ולא מדובר רק על מי שהוריו בחיים. ברא כרעיה דאבוה. הבן הוא ממשיך את האבא, ואם הבן מתנהג פה בעולם הזה כמו בן אדם, יש להורים שלו נחת רוח, ואם חס ושלום הוא עושה עבירות, הוא משקר, הוא מרמה, אבא שלו נענש בגיהנום בגללו.

כיבוד הורים כתוב בעשרת הדברות, המרגלית חייבת להאיר! (אפריון)

פעם היה מנהג קדום בעם ישראל שנקרא מורא אב ואם. היום ההורים הם מקסימום... כמו חברים סוג ג', אם בכלל! כשרב אחד ביקש ללמוד עם תלמידו הלכות כיבוד אב ואם, אמר לו התלמיד:

"הרב, אני מעדיף ללמוד מצוות שנוהגות בזמן הזה". לשמוע בחוץ איך שילדים מדברים להורים...

פעם באה אמא עם בנה אל הבבא סאלי זיע"א, והתלוננה על כך שבנה אינו מכבדה.

התחיל הבבא סאלי לבכות... "מה קרה?" שאל הילד.

אמר לו הרב: "אח... אם אמא שלי היתה חיה... אם היא היתה חיה... על הכתפיים שלי הייתי לוקח אותה!"

ואז הוא סיפר שבמרוקו יום אחד אבא שלו לא הרגיש טוב, והוא נאנח מכאב. אחיו שאל אותו: "אבא, זה כל כך כואב?" אמר לו האב: "מרגלית טובה ומאירה היתה לי..."

הבן הבין את הרמז, ארז חפצים ועזב את הבית.

הוא הלך לבית המדרש, ובמשך ששה שבועות הוא ישן ואכל בבית המדרש, לא יצא משם ולא ראה אור שמש.

אחרי כל זה הוא פנה אל אחד מפרנסי הציבור, שישאל את אבא שלו האם הוא כבר רשאי לחזור הביתה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ז' אלול תשמ"מ
ת.נ.צ.ב.ה.